

Om cu clopot

Adrian Păunescu

Malul acesta foarte abrupt
din care cerul luna și-a rupt
este hamacul în care m-așez
ca să-mi mai iasă floarea din miez,
astfel aicea stau și aștept
clopotul lumii să-mi treacă în piept
să nu-l mai simt cum îmi fierbe în nervi,
Clopotul mare-mi fierbe în os,
tidva e tot ce-am putut și am scos
din acest clopot rău și diform
pe-a cărui limbă astăzi adorm.

Clopot de negru, clopot de gri,
bate ce bate și nu te opri.
sfărmă oasele mele cu sânge,
du-te apoi și mă vinde la târg,
m-am săturat să te duc și suport,
parcă mi-aș duce propriul meu, mort,
tu înăuntru mă bați și m-apeși
dangăte roșii-mi ies prin cămăși,
lumea apasă de-afară și ea
doamne, turtită e azi viața mea.

Sunt vietate fără noroc
Care purtând acest clopot prin foc
Și l-a-nghițit și-l poartă acum
Oriunde-n lume, pe orice drum.
Și am să rămân doar atât, doar atât:
Omul de sunet c-un clopot la gât!